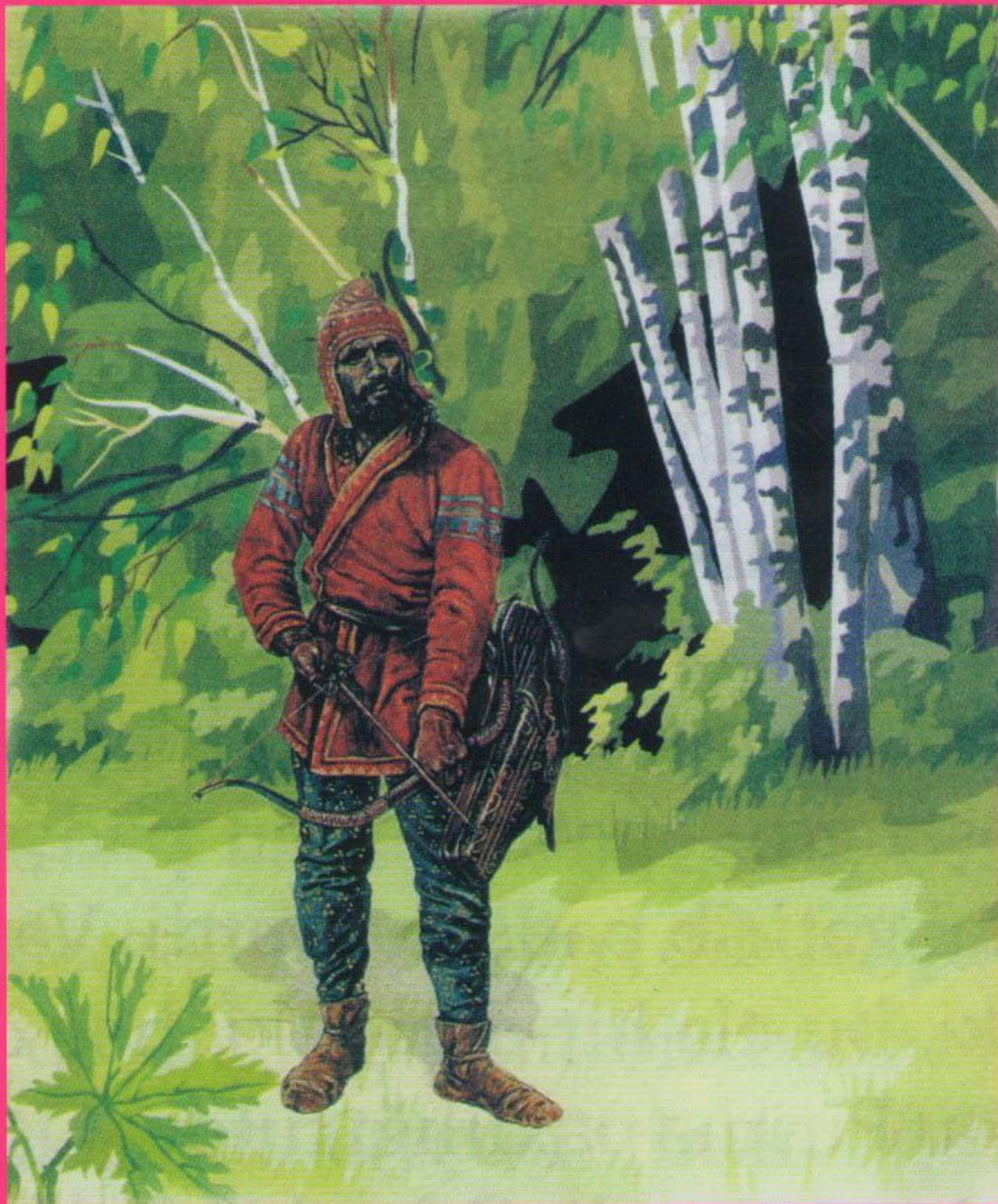

Ovçu Pirim

Azərbaycan xalq nağılı

Ovçu Pirim nağılı

Qərgiz NƏŞRİYYATI
BAKI-2013

Redaktor: Hidayət Musabəyli

*“Ovçu Pirim” Azərbaycan xalq nağılı.
Bakı, “Nərgiz” nəşriyyatı, 2013. – şəkilli, 16 səh.*

Çapa imzalanmışdır: 01.05.2013

Kağız formatı: 70x100 1/16

Həcmi: 2,0 çap vərəqi.

Tiraj: 1000 nüsxə

Sifariş: 942

O $\frac{742000000}{079}$ 759 – 2013

© «Nərgiz», 2013

Badi-badi giriftar, hamam-hamam içində, xəlbir saman içində, dəvə dəlləklik eylər, köhnə hamam içində. Hamamçının tasi yox, baltaçının baltası, burdan bir tazı keçdi, onun da xaltası yox. Qarışqa şıllaq atdı, dəvənin budu batdı. Milçək mindik Kür keçdik, yabayla dovğa içdik.

Günlərin bir günündə, Məmməd Nəsir tinində, biri vardı, biri yoxdu, bir ovçu Pirim vardı. Bunun işi-peşəsi səhərdən axşama kimi dağda-daşda, meşədə ovçuluq eləmək idi.

Yenə bir gün ovçu Pirim şikara gedirdi. Yolda qabağına bir ceyran çıxdı, tez oxu yaya qoyub ceyrani vurdu, gətirib evdə dərisini soydu, ətinə şişlərə taxıb kabab bişirmək istədi. Ovçu Pirim elə ki, şişləri odun üstünə qoydu, bir də gördü ki, ətin hər tikəsi bir ceyran olub qaçmağa başladılar. Pirim bu işə lap məəttəl qaldı. Əlləri ilə gözlərini ovuşdurdu ki, görsün bu yuxudu, ya gerçək. Gördü ki, yox, elə doğrudu. Aradan bir neçə gün keçmişdi, ovçu

Pirim fikirləşdi ki, ceyranın dərisi çox qəşəndi, aparım bunu padşaha bağışlayım. Pirim dəriyi gətirib padşaha verdi. Vəzir-vəkil yığılıb gördülər ki, bu elə bir dəridi ki, heç qiyməti yoxdu. Vəzirin ovçu Pirimə paxıllığı tutdu. Onun başını batırmaq istədi. Odur ki, dedi:

– Qibleyi aləm, bu cür gözəl dəriyi salmağa gözəl bir imarət də lazımdı. Özü də fil sümüyündən, o da ki, səndə yoxdu, əvvəlcə fil sümüyündən bir imarət tikdir, sonra ceyran dərisini də sal evə.

Padşah dedi:

– Vəzir, mən bu qədər fil sümüyünü hardan tapım?

Vəzir dedi:

– Ceyranın dərisini gətirən fil sümüyünü də gətirə bilər. Ovçu Pirimi göndər tapıb gətirsin.

Padşah o saat ovçu Pirimi çağırtdırıb əmr elədi ki, yeddi günün müddətinə mənə fil sümüyündən bir imarət tikdirməsən boynunu vurduracağam. Yazıq Pirim kor-peşman evə qayıtdı. Öz-özünə dedi: “Haqqı var, mən niyə ceyran dərisini aparırdım ki, padşah da mənə belə deyirdi. Özüm öz əlimlə başıma bəla açdım”. Bir az götür-qoy etdikdən sonra qərara gəldi ki, baş götürüb bu vilayətdən ilim-ilim itsin. Boxçasına bir az çörək qoyub, oxunu, yayını da əlinə alıb getməyə başladı. Az getdi, çox getdi, dərə-təpə düz getdi, gəlib bir dağın dibinə çatdı. Uzaqdan gördü ki, bir qəşəng ağ ilan bir bədheybət qara ilan az qalır ki, boğsun. Ovçu Pirimin ağ ilana həm yazığı gəldi, həm də qeyrəti götürmədi. Oxu yaya qoyub qara ilanı nişan aldı. Amma bədbəxtlikdən ox ağ ilana dəydi və onu bərk yaraladı. Qara ilan qaçdı. Ağ ilanın qışqırığına bütün ilanlar tökülüşüb gəldilər. Demə ağ ilan ilanlar padşahının qızı imiş. Odur ki, padşah əmr elədi ki, qızımı vurarı yerdə də olsa, göydə də olsa tez tapıb mənim hüzuruma gətirin! Bəli, o saat ilanlar hər yerdə ovçu Pirimin axtarışına başladılar. Ovçu Pirim çox bikef idi. Bu ilanlardan biri yolda Pirimə rast gəldi, onu bikef görüb soruşdu:

– Ey ovçu, niyə bikefsən? Yoxsa ki, öz əməlinin peşmançılığını çəkirsən.

Pirim dedi:

– Ey ilan, mən ağ ilana yaxşılıq eləmək istəyirdim, tərsinə oldu, ona görə bikefəm.

İlan dedi:

– Pirim qağa, ilanlar padşahı bilsə ki, bu iş sənə namusuna toxunub, onda sənə günahından keçər.

Pirim baxdı ki, böyük bir dağın altından yol gedir, gethaget, düz gəlib şah olan yerə çıxdı. Gördü ki, burda bir cah-cəlal var ki, heç deyiləsi deyil. Hər yer qızıldan, gümüşdən, ləl-cəvahiratdandır. Yuxarıda, qızıl taxtın üstündə yekə bir ilan oturub, başında da ləl-cəvahirdən bir tac var ki, adam baxanda gözü qamaşır. Demə, bu ilanlar padşahı imiş. Onun hər tərəfindən rəngbərəng, irili-xırdalı ilanlar dümdüz qalxıb az qalırlar adamı yesinlər, bir xışıltı, fışılı var ki, gəl görəsən. Ovçu Pirim qorxusundan tərənə bilmirdi, ayağının altında o qədər ilan vardı ki, sayı-hesabı yox idi.

Ovçu Pirimin yaraladığı ağ ilan da qapının yanında durmuşdu. İlan dilə gəlib dedi:

– Ey ovçu Pirim, mən bilərəm, sən mənə qəsdən vurmadın, qara ilanı vurmaq istəyirdin, amma ox mənə deydi. İndi ilanlar padşahıyla danışib qurtarandan sonra desə ki, məndən nə istəyirsən, onda qorxma, de ki, iki şey istəyirəm, biri yaşıl qaşlı üzüyü mənə ver, ikincisi də ağzıma tükür. Atam nə qədər qəzəblənsə də qorxma, elə o şeyləri istə.

İlanlar padşahı başını qaldıraraq dedi:

– Ey oğul, sən nə cürətlə mənə qızımı vurubsan?

Ovçu Pirim dedi:

– Ey ilanlar padşahı, mən sənə qızını qəsdən vurmadım. Gördüm ki, bir qara ilan onu boğmaq istəyir. Namus mənə güc gəldi, bu kifirlikdə bədheybət qara ilan belə göyçək ağ ilanı niyə boğsun. Odur ki, mən o qara ilanı nişan aldım, amma bədbəxtlikdən ox ağ ilana deydi.

Padşah bu sözü eşidən kimi dedi:

– Ovçu Pirim, mənə qızımın namusunu çəkdiyinə görə sənə öldürməyəcəm. Əvəzində məndən nə istəyirsən, de, verim.

Ovçu Pirim dedi:

– Ovçu P...

gölə girəndə bə...

– Mənim təqsirim çoxdu, ölmək istəyirəm, padşah sağ olsun, elə ağızıma tükür, qoy ölüm gedim, onda mənə yaxşılıq eləmiş olarsan.

Padşah dedi:

– Ay ovçu, axı mənim tükürçəyim zəhərlidi.

Sonra padşah bir ilanı çağıraraq dedi:

– Tükür bu daşın üstünə, qoy ovçu görsün.

İlan daşın üstünə tükürən kimi daş zəhərin gücündən parça-parça oldu. Padşah dedi:

– Ovçu, gördünmü zəhərin gücünü?

Ovçu Pirim dedi:

– Mən razıyam, tükür.

Padşah əlacsız qalaraq ovçu Pirimin ağızına tükürdü. Padşah dedi:

– Ovçu məndən daha nə istəyirsən?

Pirim dedi:

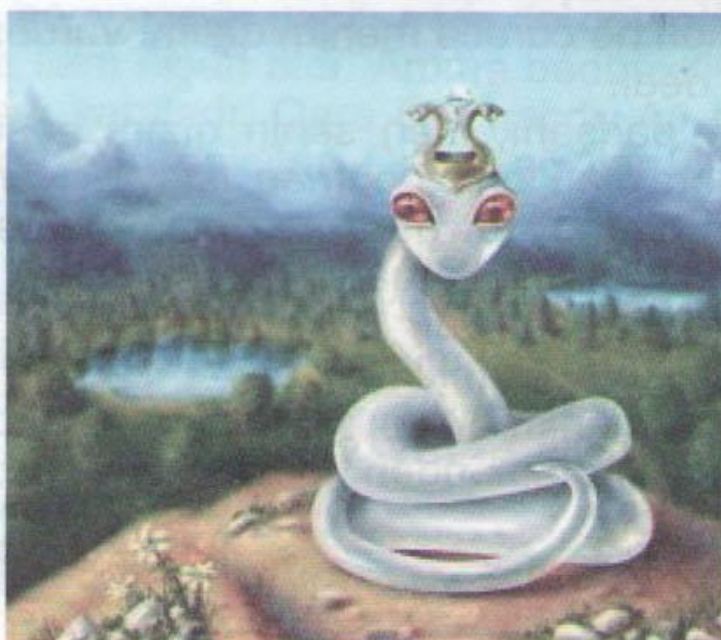
– Padşah sağ olsun, bir şey də istəyərdim, amma utanıram deməyə.

İlan dedi:

– Utanma, de!

Pirim dedi:

– Qorxuram verməyəsən, and iç ki, anamın südü haqqı verəcəyəm, sonra deyim.

İlan gördü ki, Pirim əl çəkmir, odur ki, anasının südünə and içdi. Pirim dedi:

– Sənin iki üzüyün var, biri yaşıl qaşlı, o biri də sarı. Mən o yaşıl qaşlıni istəyirəm.

Padşah bu sözü eşidən kimi dümdüz ayağa qalxdı, gözləri kəlləsinə, dili də bir qarış çölə çıxdı, ağzından köpük daşdı və qəzəblənib dedi:

– De görüm, sənə kim bu sirri öyrətdi?!

Pirim dedi:

– Heç kim, özüm.

İlan and içmişdi, əlacı kəsildi, üzüyü verdi. Pirim üzüyü barmağına taxandan sonra dedi:

– Ey padşah, bir üzük nədi ki, onu vermək istəmirdin?

İlan dedi:

– Pirim, bil və agah ol ki, mənim tüpürcəyim xalis sehirdi. Kimin ağzına tüpürsəm, o, bütün quşların, heyvanların, otların dilini biləcək, bu üzüyü də kim barmağına taxsa, dünyada nə istəsə o saat yanında hazır olacaq. Bax ona görə də mən bunu vermək istəmirdim.

Ovçu Pirim padşahın yanından çıxan kimi gördü ki, bütün otların, çiçəklərin, ağacların, heyvanların, ilanların hamısının dilini bilir. Ovçu Pirimi gören kimi ilanlar yerin deşiyindən başlarını çıxarıb dedilər:

– Ovçu Pirim, burda qırx küp qızıl var, mən onun üstündə yatıb qoruyuram, istəyirsən gedim, gəl qızılları apar.

Pirim ilanların köməyi ilə yerin altında nə qədər qızıl vardı, hamısının yerini öyrəndi. Odur ki, bu qızıllardan bir xeyli çıxarıb özüylə apardı. Özü də Hindistana sarı getməyə başladı. Qabağına böyük bir göl çıxdı, öyrəndi ki, bütün fillər gəlib bu göldən su içir və sonra da çimirlər. Ovçu Pirim ilanlar padşahına xəbər göndərdi ki, mən nə cür eləyim ki, bu filləri öldürüb sümüklərini aparım. İlanlar padşahı öz vəzirini köməyə göndərdi.

Vəzir dedi:

– Ovçu Pirim, gərək biz bu gölü balla dolduraq, fillər gəlib gölə girəndə bala batıb orda qalsınlar. Sonra da bütün ilanlara əmr

eləyərəm fillərin ətini yeyərlər, qalar sümükləri, hər ilan da bir sümük gətirər və sabahacan sənə fil sümüyündən bir imarət tikərlər.

Bəli, ovçu Pirim yoldan yıdığı qızılları götürüb bazara getdi, nə qədər bal satan vardısı, hamısının pulunu verib yolladı filan gölə ki, balı ora töksünlər. Bir günün içində gölə o qədər bal tökdülər ki, göl palçıq kimi oldu. Fillər gəlib çimmək istəyəndə, hamısı yapışıb qaldılar. İlanlar padşahının vəziri əmr elədi, bütün dünyadakı ilanların hamısı tökülüb gəldilər. Filləri sancıb öldürdülər, ətlərini yeyib, hərəsi də bir sümük gətirdi. Sabaha kimi fil sümüyündən gözəl bir imarət tikdirlər.

Ovçu Pirim gördü ki, imarət hazırdı, özü də padşaha verdiyi vəd tamamı. Tez padşahın yanına gəlib dedi:

– Padşah sağ olsun, fil sümüyündən imarət hazırdı.

Padşah baxıb gördü ki, doğrudan elə bir imarətdi ki, dünyanın heç birində belə imarət yoxdu. İmarət o qədər hündürdü ki, dibi yerdən nəm çəkir, başı buluddan. Vəzir ovçu Pirimin sağ gəldiyini görüb ürəyində bir az da kini artdı. Padşah təzə imarətinə köçüb vəzirinə dedi:

– Vəzir, indi mənim çatışmayan bir şeyim var, yoxsa yox?

Vəzir dedi:

– Qibleyi-aləm, belə gözəl imarətə gözəl də bir qız lazımdı ki, o da Çin padşahının qızıdı. O qız da bu evdə olsa, onda sən hər şeyin yerində olar.

Padşah təzədən ovçu Pirimi çağırıb əmr elədi ki, indi də gərək Çin padşahının qızını gedib gətirəsən. Yazıq Pirim əlacsız qalıb evinə qayıtdı. Bir az çörəkdən-pendirdən götürüb yol getməyə başladı. Az getdi, çox getdi, iynə yarım yol getdi. Yolda qabağına bir kişi çıxdı. Gördü ki, bir zorba adamdı. Elə bil divdi. Hər ayağında bir dəyirman daşı, biri də boğazında. Bu kişi quş kimi cəliddi. Elə bil ki, bu dəyirman daşları heç bunun ayağında deyil.

Ovçu Pirim kişiyyə yaxınlaşıb dedi:

– Ay qardaş, bu dəyirman daşlarını niyə ayaqlarına keçirib-sən?

Kişi dedi:

– Ay ovçu Pirim, gəl məni də özünə yoldaş elə, dərdimi sənə söyləyəcəyəm, həm də səninlə hara desən gedəcəyəm.

Ovçu Pirim razı oldu.

Kişi dedi:

– Mən bir padşahın pəhləvanıydım. Özüm də elə bərk qaçardım ki, dünyada heç kim mənə çata bilməzdi. Bir gün padşah məni çağırıb bir kağız verdi ki, gərək bunu aparıb Dərgah padşahının vəzirinə verib, bir günə də qayıdıb gələsən. Dərgah padşahının torpağına yeddi günə güclə getmək olardı. Mən bir günə gedib qayıtdım. Gələndə yolda gördüm ki, arvadım padşahın qara quluyla bir ağacın dibində söhbət edirlər. Namus mənə güc gəldi. Qılıncı çəkib qara qulu öldürdüm. Arvadım qorxusundan qaçıb meşədə gizləndi. Başladım arvadımı axtarmağa, düz üç gün axtardım, demə arvadım gedib padşaha xəbər verib ki, sən pəhləvanın çoxdan qayıdıb gəlib, amma padşahın yanına gəlmək istəmir. Odur ki, padşah qəzəblənib əmr elədi ki, mənim ayaqlarıma, boynuma dəyirman daşı keçirsinlər. O gündən mənim ayaqlarıma, boynuma bu daşları keçiriblər ki, heç yerə qaça bilməyim.

Kişi öz dərmini danışdı qurtarandan sonra ovçu Pirim də öz başına gələnləri danışdı. Gəlib bir çayın qırağına çıxdılar. Ovçu Pirimlə ayaqlarında dəyirman daşı olan kişi meşədən bir ağac qırıb çayın üstünə uzatdılar ki, o tərəfə keçsinlər. Bir də gördülər ki, bir yekə qanadlı qarışqa, yanında öz qoşunları ilə gəlib ovçu Pirimə dedi:

– Ovçu Pirim, mən qarışqalar padşahıyam. Mənim qoşunlarım çaydan o tərəfə, bu tərəfə keçəndə, suda boğulub öldülər. İndi sən bu körpünü düzəltmə, mənim qoşunlarım da çaydan rahat keçib gedəcəklər. Biz səndən çox razıyıq. Nə işin varsa de, onu yerinə yetirək.

Qarışqalar padşahının buynuzları, qanadı, həm də tükləri var idi. Qanadının ucundan bir azca qopardıb ovçu Pirimə verdi ki, nə vaxt dara düşsən, bunu oda tutarsan. Onda bütün qarışqalar sənə köməyə gələrlər.

Bəli, bu iki yoldaş yenə yol getməyə başladılar. Az getdilər, çox getdilər, dərələr keçib, dağlar aşdılar, ta ki, gəlib Çin padşahının torpağına çatdılar. Gedib padşahın elçi daşının üstündə oturdular. O saat xidmətçilər padşaha xəbər apardılar ki, bəs iki nəfər elçi daşının üstündə oturub.

Padşah əmr elədi:

– Gedin onları mənim hüzuruma gətirin.

Xidmətçilər gəlib ovçu Pirimi və kişini padşahın yanına apardılar.

Padşah ovçu Pirimdən soruşdu:

– Kimsən? Niyə gəlibsən?

Ovçu Pirim dedi:

– Mən ovçu adamam, gəlmişəm sənin qızını alıb aparam.

Padşah dedi:

– Mənim üç şərtim var. Əgər onları yerinə yetirsən, qızımı sənə verərəm. Şərtləri yerinə yetirə bilməsən, onda səni öldürəcəyəm.

Ovçu Pirim dedi:

– Mən razıyam, de!

Padşah dedi:

– Birinci şərtim budur ki, on iki çuvalda on iki gilə şeyi bir-birinə qatıb on iki ağaclıq bir yerə səpəsən, özü də bir saatda onların hamısını yığıb ayırd eləyəsən.

İkinci şərtim odur ki, qızım hər qoluna bir dəyirman daşı taxıb qaçaçaq, sən də hər qoluna bir dəyirman daşı taxıb gərək qızımla ötüşəsən, onu ötə bilsən, onda qızımı sənə verərəm.

Üçüncü şərtim də odur ki, ilanlar padşahının oğlunun ağzında oynatdığı yekə ləli gərək mənə gətirəsən.

Ovçu Pirim padşahın şərtlərinə razı oldu.

Əvvəlcə qarışqalar padşahının verdiyi qanadı oda tutub bütün qarışqaları yanına yığdı. Bir saatın içində qarışqalar on iki gilə şeyi on iki ağaclıqdan yığıb hamısını ayırd elədilər.

Padşah gördü ki, Pirim birici şərti yerinə yetirdi.

Bu dəfə padşahın qızı hər qolunda bir dəyirman daşı çıxdı meydana. Qız doğrudan gözəl idi. adam üzünə baxmaqdan doya

bilmirdi. Qələmqaşlı, uzunsaçlı, incəbelli, şirindilli, ağüzlü, qaragözlü, hündürboylu, pəhləvan kimi bir qız idi. Ovçu Pirim gördü ki, yox deyəsən qızla bacarmayacaq, odur ki, bir fənd qurub dedi:

– Padşah sağ olsun, bu mənim kiçik qardaşımdı, özü də həm ayaqlarında, həm də boynunda dəyirman daşı var. Elə qoy qızın əvvəlcə onunla yarışsın, əgər onu ötə bilsə, onda mənimlə yarışar.

Qız razı oldu. Başladılar yarışmağa. Ayaqlarında dəyirman daşı olan pəhləvan qızı ötüb keçdi. Pirim dedi:

– Padşah, sənin qızın mənim kiçik qardaşımı ötə bilmədi, əgər meydana girsəm, mənə heç ötə bilməz.

Padşah ovçu Pirimin sözlərinə razı oldu. Padşahın üçüncü şərti çox çətin idi. Ovçu Pirim ilanların dilini bilirdi. Odur ki, onları çağırub kömək istədi. İlanlar padşahının vəziri dedi:

– O ləl ki, sənə lazımdı, o qara ilanlar padşahının oğlundadı. O ilan həmişə gecələr, qaranlıqda çıxır, ləli göyə atıb-tutur, ağzında oynadır. Onu almaq çox çətindi. Gərək biz gedib dağın dalında gizlənək, gecə qara ilan ləli atıb-tutanda, sən oxla ilanı vur, biz ləli götürək.

Ovçu Pirim ilanlarla o qədər gözlədi ki, gecə oldu, qaranlıq düşdü. Qara ilan dilinin altında gizlətdiyi ləli göyə atıb-tutanda, ovçu Pirim ilanı oxla vurdu, tez ağ ilanlar ləli gətirib Pirimə verdilər. Elə bu vaxt birdə gördülər ki, bir nərilti, xışıltı gəlir, elə bil yer-göy titrəyir; hər tərəfdən qara ilanların qoşunu hücum elədilər. Qırx gün, qırx gecə ilanların savaşı oldu. Qan su yerinə axırdı. Bu savaşa qarışqalar da ovçu Pirimə kömək eləyib qara ilanların yaralarına girib qanlarını sorurdular. Axırda da gördülər ki, heç biri o birinə bata bilmir. Odur ki, çəkilib hərə öz yerinə getdi. Ovçu Pirim də ləli aparıb Çin padşahına verdi.

Padşah gördü ki, Pirim bütün şərtləri yerinə yetirdi. Əlacsız qalıb qızını ona verdi. Ovçu Pirim qızı götürüb öz padşahının yanına gəldi. Yolda ovçu Pirim başına gələn əhvalatın hamısını qıza söylədi.

Qız dedi:

– Ay ovçu Pirim, mənə ki, padşah üçün aparırsan, mən ona
ərə getməyəcəyəm. Gəl onu öldürək, canımız qurtarsın. Sonra
sənə ərə gedim.

Ovçu Pirim dedi:

– Padşahı necə öldürək?

Qız dedi:

– O sənə işin deyil, mən özüm onu öldürərəm.

Padşah gördü ki, ovçu Pirim qızı gətirib, istədi qıza yaxın-
laşa, qız dedi:

– Yol gəlmişəm, yorulmuşam, mənə yeddi gün möhlət ver,
sonra evlənək.

Padşah razı oldu. Qızı aparıb fil sümüyündən tikilmiş imarətə
qoydular. Qız elə həmin gün xəlvətçə bir kankan tapıb ev qapısının
altında dərin bir quyu qazdırdı. Üstünü də həsirlə örtüdü. Özü də bu
qapıdan heç kimi qoymurdu ki, bura padşahındı. Yeddinci gün
padşah bəzənib-düzənib qızın yanına gəldi. Qız qapını açıb
padşahı həmin yerdən apardı. Elə padşah ayağını içəri qoyan kimi
guppultuyla quyunun dibinə düşdü. Səhər açıldı, gördülər ki,
padşahdan bir xəbər çıxmadı. Axırda vəzir durub gəldi qızın
yanına ki, bəs padşah hardadı? Qız vəziri də həmin qapıdan qəbul
elədi. O da ayağını içəri qoyan kimi guppultuyla quyunun dibinə
düşdü. Qız tez adam göndərüb ovçu Pirimi yanına çağırırdı. Ovçu
Pirim Çin padşahının qızıyla evlənib var-dövlət içində yaşamağa
başladılar.

Ovçu Pirim barmağındakı üzüyə baxıb ürəyindən nə keçir-
səydi, o saat o şey qeybdən hazır olurdu. Pirim üzüyə baxıb pad-
şahın imarətindən də gözəl imarət istədi. O saat nəriltiylə-gu-
rultuyla bir kərpici qızıl, bir kərpici gümüşdən elə bir saray tikildi ki,
dünyada heç bir padşahın belə imarəti yox idi. İçində bir cah-cəlal
var idi ki, baxanda adamın ağı başından çıxırdı, bir-birinin içində
qırx otaq var idi ki, hamısı qızıl, gümüş, ləl, cəvahirat, yaqut,
mirvariylə doluydu.

Günlərin bir günü Pirimin köhnə peşəsi yenə yadına düşdü, ova çıxmaq istədi. Odur ki, arvadına dedi:

– Arvad, ürəyim yaman ova çıxmaq istəyir, bu gün oxu, yayı götürüb meşəyə gedəcəyəm.

Arvad bu sözü eşidən kimi iki ayağını bir başmağa dirəyib dedi ki, gərək mən də gedəm. Pirim nə qədər and-aman elədi ki, ay arvad, sən bir uşaq qucağında, biri də qarnında, bu vəziyyətdə hara gedirsən, meşədə sən nə işin var? Arvad əl çəkmədi ki, çəkmədi. Axırda bir at özü mindi, qarnında bir balası, yanında da qulunu olan bir at da arvadına verdi ki, heç olmasa ağır olsun, yolda yığılıb eləməsin. Arvad balaca oğlunu da dalına

şəlləyib mindi ata, yol getməyə başladılar. Pirim qabaqda, arvad da dalınca gedirdi. Birdən Pirimin atı daldakı ata dedi:

– Ay madyan, niyə geridə qalırsan, gəlib mənə çata bilmirsən?

Madyan cavab verdi ki:

– Görmürsənmi, bir bala mənim qarnımda, bir gözüm də qalib qulunda, üstümdə də bir uşaqla bir arvad, qarnında da bala. Bu boyda yüklə sənə necə çatım?

Ovçu Pirim atların bu danışığını eşidib bərkdən güldü. Arvad ərinin güldüyünü görüb soruşdu:

– De görüm, nə olub ki, öz-özünə gülürsən? Pirim istədi sirri açıb desin, birdən atı dayandı, irəli baxıb gördü ki, bir ilan dümdüz qalxıb dedi:

– Ey ovçu Pirim, sən onu bil ki, bu sirri açsan öləcəksən, nə badə deyəsən!

Pirim bu sözdən sonra arvadına heç nə demədi. Arvad mindi cin atına ki, sən mənə istəmirsən, istəsəydin gülməyinin səbəbini deyərdin. İndi ki, belə oldu, daha mən səndən ayrılacağam və qayıdıb atamın evinə gedəcəyəm.

Arvad acıq eləyib düz evə qayıtdı. Pirim nə qədər elədi, arvadı qaytara bilmədi.

Arvad qabaqda, Pirim də dalınca kor-peşman geri qayırdılar. Pirim öz-özünə fikirləşdi ki, mən neyləyim, arvada bu sirri deyimmi, yoxsa yox? Bu vaxt Pirim gördü ki, yolda bir xoruz bir toyuğu yanına çağırır, amma toyuq gəlmək istəmir, xoruz bir də çağırırdı, toyuq bu dəfə də gəlmədi, qaçmağa başladı. Xoruz hirslənib toyuğun dalınca dedi:

– Kül sənə başına, elə bil səndən başqa dünyada toyuq yoxdu, sən olma o biri olsun, gəlmirsən, cəhənnəmə gəl, mən də ovçu Pirim deyiləm ki, arvadın dalınca düşüb yalvaram.

Pirim bu sözləri eşidən kimi dedi:

– Xoruz qardaş, bəs mən neyləyim ki, arvad qayıtsın?

Xoruz dedi:

– Heç nə, evə gedən kimi yıx yerə, bir-iki şillə-yumruqdan sonra de ki, hara gedirsən get.

Xoruzun sözü Pirimin ağına batdı, evə gedən kimi elə də elədi, arvadı döyüb qovladı. Arvad bir az çöldə, qaranlıqda qaldı, sonra kor-peşman qaydıb dedi:

– Ay Pirim, daha səndən heç bir sirr soruşmayacağam. Bəlkə elə sirdi ki, mənə deyiləsi deyil.

O gündən arvad Pirimlə bir az mehriban dolandı. Aradan beş-on gün keçdi. Arvad yenə qaş-qabağını sallayıb giley-güzar eləməyə başladı ki, sən məni özünə arvad hesab eləsəydin, sirrini də mənə deyərdin. Arvad o qədər ah-zar eləyib ovçu Pirimin baş-beynini apardı ki, axırda Pirim cana doyub sirrini açıb arvada söylədi. Sonra dedi:

– Arvad, onu da bil ki, sirri sənə söylədiyim üçün məni bir də görə bilməyəcəksən, vəhşi heyvanlar, qurdlar-quşlar məni yeyib öldürəcəklər.

Arvad dedi:

– A kişi, elə şeydən niyə qorxursan, bir müddət yerin altından lağım atıb orda oturarsan, ara sakitləşəndən sonra çıxarsan.

Pirim dedi:

– Arvad, bu olan şey deyil, mən gedib ov ovlamalıyam.

Ovçu Pirim oxunu, yayını da götürüb meşəyə getdi. Gördü ki, bir sürü canavar buna sarı gəlir. Pirim baxdı ki, yaxında bir çoban qoyun otarır, özünü çobanın yanına verdi, əhvalatı söyləyib ondan kömək istədi. Çobanın on-on beş iti vardı, hər biri əjdaha kimi idi.

Çoban dedi:

– Qardaş, qorxma, itləri salarlıq canavarların canına, hamısını boğub öldürərlər.

Bəli, bir də gördülər ki, canavarlar sürüsünün ağzı açıldı, elə bil qoşun gəlir. Çoban öz itlərini canavarların üstünə cumdurdu. Bir tərəfdən itlər, bir tərəfdən də çobanla Pirim canavarlarla vuruşmağa başladılar, düz səhər açılana kimi vuruşdular.

Canavarlar o qədər çox idilər ki, qırmaqla qurtarmaq olmurdu. Çobanın itlərinin hamısı şil-küt olub taqətdən düşdülər. Yazıq itlər neyləsin, onlar on-on beş idi, canavarlar mindən çox. Çoban gördü ki, iş işdən keçib, Pirimi çadırın altında gizlətdi. Amma bu da Pirimi ölümdən qurtara bilmədi. Canavarlar Pirimi parça-parça elədilər. Ovçu Pirimin arvadı bu əhvalatı eşidib çox peşman oldu.

Nağıl tamama yetdi, camaat da durub evlərinə getdi.

Göydən üç alma düşdü, birini nağıl söyləyən yedi, birini kəsin siz yeyin, birini də yolda Pirimini atının qabağına çıxan ilanla xoruz yarı bölüb yesinlər.

Mən sağ, siz salamat, mən yüz il yaşayım, siz iki əlli, hansı çoxdu, siz götürün, yerdə qalanı mənim.

